

Sygn. akt VU 222/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu A. K. prawo do emerytury od dnia 31 grudnia 2015 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz ubezpieczonego A. K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 222/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 stycznia 2016 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy A. K. prawa do emerytury z uwagi na brak 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu z dnia 23 lutego 2016 roku, wnioskodawca A. K. wniósł o dokonanie zmiany powyższej decyzji i przyznanie prawa do emerytury z uwzględnieniem 15 letniego stażu pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnym charakterze w okresie od 18 czerwca 1973 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie.

Na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017 roku, pełnomocnik wnioskodawcy wniósł dodatkowo o zaliczenie okresu pracy A. K. od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku w zakładzie (...) Sp. j. w R. oraz o zasądzenie kosztów postępowania w tym, kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 16 grudnia 2013 roku ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 7 grudnia 2013 roku (dowód: decyzja z dnia 16 grudnia 2013 roku k. 30 akt świadczenia przedemerytalnego II).

W dniu 31 grudnia 2015 roku A. K. złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (dowód: wniosek z dnia 31 grudnia 2015 roku k. 1-4 akt emerytalnych).

Pismem z dnia 31 grudnia 2015 roku, A. K. wniósł o zaliczenie do prac wykonywanych w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w:

- (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 1 września 1971 do 20 czerwca 1973 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
- (...) (...) K. od 18 czerwca 1973 roku do 14 maja 1974 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
- (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 18 czerwca 1973 roku do 31 sierpnia 1977 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
- Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
- Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy;
- Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku na stanowisku cieśla stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: pismo z dnia 31 grudnia 2015 roku k. 7 akt emerytalnych). Nadto wnioskodawca wniósł o zaliczenie do prac wykonywanych w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku w zakładzie (...) (...) Sp. j. w R..

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 7 miesięcy i 25 dni. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył wnioskodawcy okresu pracy:

- **od 1 września 1971 roku do 20 czerwca 1973 roku** w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w C.,
- **od 18 czerwca 1973 roku do 14 maja 1974 roku** w (...) (...) w K.,
- **od 18 czerwca 1973 roku do 31 sierpnia 1977 roku** w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...),
- **od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku** w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P.,
- **od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku oraz od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...).

(dowód: decyzja z dnia 21 stycznia 2016 roku k. 15 akt emerytalnych)

W okresie od 1 września 1971 roku do 20 czerwca 1973 roku A. K. był zatrudniony w Zespole Szkół Budowlanych (...) w C. na stanowisku uczeń cieśla budowlany (dowód: świadectwo pracy k. 9 akt świadczenia przedemerytalnego II, kartoteka kontrolna BHP k. 52, świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej k. 3 w aktach osobowych).

W dniu 18 czerwca 1973 roku wnioskodawca został skierowany do pracy w (...) Budowa Huty (...) i w okresie **od 18 czerwca 1973 roku do 27 października 1974 roku**, gdzie był zatrudniony na stanowisku cieśli (dowód: świadectwo pracy k. 19 akt kapitału początkowego, karta obiegu zmiany k. 16, skierowanie k. 37, angaż k. 40, pismo k. 41 w aktach osobowych). Do jego obowiązków należało wykonywanie szalunków do fundamentów kominów przemysłowych oraz ścian budynków przemysłowych (dowód: zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia

26 stycznia 2017 roku od 13:09 do 14:15). W okresie od dnia 28.10.1974 roku do dnia 08.01.1976 roku wnioskodawca odbywał służbę wojskową (dowód: książeczka wojskowa k-7-13 akt ZUS).

Od dnia 08.11. 1976 roku do dnia 31.08.1977 roku skarżący pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w M. na stanowisku cieśli (dowód: karta instruktażu wstępnego k. 22, skierowanie na badania wstępne k. 13, pismo z dnia 23 maja 1974 roku k. 24 w aktach osobowych, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 12:40 do 12:47, 15:10 do 15:20, od 15:27 do 15:40).

W okresie **od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku** wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. na stanowisku cieśli w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: świadectwo pracy k. 21 akt kapitału początkowego, świadectwo pracy z okresu zatrudnienia za granicą k. 57 w aktach osobowych, wypowiedzenie umowy o pracę k. 26 akt sprawy). Skarżący wykonywał szalunki (deskowanie) na budowie w wykopach oraz pod stropem tj. wykonywał konstrukcje z desek, która stanowiła formę do nadania kształtu mieszance betonowej (dowód: zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 4:15 do 4:20, zeznania świadka K. P. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 18:39 do 19:23) Wysokość stropów była uzależniona od wysokości pomieszczenia, zazwyczaj znajdowały się na wysokości około 2,5, 2,7 metra – 5 metrów. Wnioskodawca wykonywał stropy m. in. w blokach, szkołach, biurach, budynkach przemysłowych. Szalunki w wykopach wykonywane były na głębokości około dwóch metrów, wnioskodawca pracował na rusztowaniu (dowód: zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 4:50 do 10:46, zeznania świadka J. K. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 18:30 do 19:10, 20:34 do 22:36, od 22:53 do 23:18, od 23:38 do 23:44, 24:52, zeznania świadka M. L. – protokół z rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 6:14 do 6:20, zeznania świadka K. P. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 19:45 do 19:49, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 15:59 do 16:13, zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 6:48 do 7:11, zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 8:11 do 9:16). Prace na poziomie zerowym były wykonywane sporadycznie (dowód: zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 11:18 do 11:30, zeznania świadka K. P. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 21:29 do 21:31) Ł. przy szalowaniu miały około 100-150 cm. (dowód: zeznania świadka M. L. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 14:11 do 14:57). Wnioskodawca stale wykonywał pracę na wysokości, bądź w wykopie, innych czynności nie wykonywał, była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: zeznania świadka J. K. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 24:40 do 25:19, zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 4:20 do 4:29, zeznania świadka K. P. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 23:06 do 23:15).

W okresie od 1 września 1988 roku do 31 marca 1991 roku wnioskodawca był zatrudniony w przedsiębiorstwie budowlanym (...) Oddział w K. na stanowisku cieśli i w tym czasie został skierowany do pracy w Czechosłowacji (dowód: świadectwo pracy k. 26 akt świadczenia przedemerytalnego II, świadectwo pracy z okresu zatrudnienia za granicą k. 21, rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie (usłudze) eksportowej k. 19, aneks do umowy k. 17, umowa o pracę na budowie zagranicznej k. 15 w aktach osobowych, zeznania świadka Z. M. – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 4:03 do 4:15). Wnioskodawca wykonywał drewniane szalunki w głębokich wykopach, które służyły do układania kabli oraz budowania przejść między blokami pod ziemią (dowód: zeznania świadka Z. M. – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 5:49 do 6:32, zeznania świadka Z. M. – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku 4:44 do 5:16).

W okresie **od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku** oraz **od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku** wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) Filia R. w R. na stanowisku cieśli w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: dowód: świadectwo pracy k. 29, świadectwo pracy k. 33 akt kapitału początkowego). Wnioskodawca pracował przy budowie oczyszczalni ścieków w R. (dowód: zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 12:54 do 13:04). Wnioskodawca pracował przy robieniu szalunków zbiorników, schodów na rusztowaniach, które miały około 20-30 metrów wysokości (dowód: zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 13:43 do 14:58, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 17:16 do 17:59, zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada

2016 roku od 15:01 do 15:31). Wnioskodawca innych prac nie wykonywał (dowód: zeznania świadka W. D. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 roku od 15:31 do 15:40)

W okresie ***od 1 marca 1997 roku do 30 kwietnia 2013 roku*** wnioskodawca był zatrudniony w P. M. i W. Ś. Przedsiębiorstwo Budowlano-Usługowe (...) Sp. j. w R. od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 2005 roku jako posadzkarz, a od 1 stycznia 2006 roku do 30 kwietnia 2013 roku jako mistrz budowlany

(dowód: świadectwo pracy k. 47 akt sprawy). Przedsiębiorstwo zajmowało się budowaniem bloków, szkół itp. Praca odbywała się w brygadach, po około 5-7 osobowych. Wnioskodawca zajmował się pracami betoniarskimi, wykonywał wylewki z betonu (dowód: zeznania świadka W. B. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 15:47 do 16:29, zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 18:14 do 19:55, zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 26:43 do 27:24, zeznania świadka W. B. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 16:35 do 16:50). Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, innych prac nie wykonywał (dowód: zeznania wnioskodawcy – protokół rozprawy z dnia 26 stycznia 2017 roku od 20:14 do 20:18, zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 28:46 do 28:50, zeznania świadka W. B. – protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2016 roku od 16:51 do 17:01).

Pracodawcy nie wystawili wnioskodawcy świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie jest uzasadnione.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w spornych okresach **od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku** w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P., **od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku i od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) Filia R. w R., **od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku** w P. M. i W. Ś. Przedsiębiorstwo Budowlano-Usługowe (...) Sp. j. w R. – był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach emerytalnych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w tych okresach tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach obejmującym wskazane powyżej okresy.

Wobec powyższego na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach.

Szczególne warunki pracy wnioskodawcy w okresie **od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku** w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. na stanowisku cieśli, stolarza Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków: J. B., K. P., J. K. i M. L., którzy wskazali, że wnioskodawca będąc zatrudnionym na stanowisku cieśli wykonywał szalunki zarówno we wkopach, jak i pod stropami. Stropy były zależne od wysokości pomieszczenia zazwyczaj około 2,5 metra – 5 metrów, były robione m. in. w blokach, wieżowcach, szkołach, biurach, budynkach przemysłowych. Wykopy były o głębokości około 2 metrów. Wnioskodawca szalował fundamenty w głębokich wkopach, czyli de facto wykonywał pracę na wysokości, albowiem musiał korzystać z rusztowania. (...) zbudowane przez wnioskodawcę były następnie wzmocniane przez zbrojarzy i zalewane betonem.

W tym czasie wnioskodawca pracował także w Czechosłowacji na stanowisku cieśli. Wnioskodawca wykonywał drewniane szalunki w głębokich wykopach, które służyły do układania kabli oraz budowania przejść między blokami

pod ziemią. Wnioskodawca szalował fundamenty w głębokich wkopach, czyli de facto wykonywał pracę na wysokości, albowiem musiał korzystać z rusztowania. Konstrukcje zbudowane przez wnioskodawcę były następnie wzmacniane przez zbrojarzy i zalewane betonem.

W tym zakresie, Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. M., który pracował na razem z wnioskodawcą na tym samym stanowisku, w związku z czym miał bezpośrednią wiedzę co do zakresu obowiązków skarżącego. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż praca wnioskodawcy w powyższych zakładach pracy winna być zakwalifikowana, jako praca w warunkach szczególnych zgodnie z **wykazem A** stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) **dział V** (w budownictwie) **poz. 5 prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości** – do prac tych należy zaliczyć prace wnioskodawcy przy montażu rusztowań oraz przy wykonywaniu szalunków pod ściany i stropy budynków. Dodatkowym argumentem przemawiającym za słusznością zakwalifikowania wykonywanych przez wnioskodawcę prac w charakterze cieśli do prac w szczególnych warunkach jest zarządzenie Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1.08.1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB Nr 3 z 6.12.1983r., poz. 6), gdzie prace **cieśli** przy budowie rurociągów w głębokich wykopach oraz przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości zostały wprost wymienione, jako prace w szczególnych warunkach, **zgodnie z Wykazem A działem V poz. 1, poz. 5**. Wprowadzone zarządzenia resortowe nie są już aktami obowiązującymi, nie mniej mogą być pomocne przy dokonywaniu wykładni prac w szczególnych warunkach zawartych w aktualnym wykazie A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. O ile bowiem rozporządzenie kwalifikuje prace rodzajowo, to zarządzenia resortowe czyniły to rodzajowo- stanowiskowo, co niewątpliwie ułatwiało przyporządkowanie danego rodzaju pracy do konkretnego stanowiska, co ewidentnie widać na przykładzie skarżącego.

Praca podczas której ubezpieczony wykonuje z drewna rusztowania i konstrukcje budowlane została uznana za pracę w szczególnych warunkach także przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10 października 2012 roku (sygn. akt III AUa 616/12, lex nr 1236225). Zauważyć przy tym należy, iż praca wnioskodawcy zaczynała się w głębokich wykopach, gdzie ubezpieczony wykonywał podstawy do konstrukcji żelbetonowych i betonowych, a następnie przechodziła w pracę wysokości tak, aby powstała ściana czy ściana oczyszczalni. Wszak stropy znajdowały się na wysokości od 2,5-2,7 metra do 5 metrów, przy czym należy uwzględnić fakt, iż wnioskodawca pracował przy budowie budynków kilku piętrowych, a nawet wieżowców.

Także za wiarygodne uznał Sąd zeznania świadka W. D. co do charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie **od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku** oraz **od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku** w Przedsiębiorstwie (...) w Polsce (...) Filia R. w R. na stanowisku cieśli. Bowiem A. K. pracował w nim przy budowie oczyszczalni ścieków w R., a do zakresu jego czynności należy zaliczyć robienie szalunków zbiorników, schodów, stawianiu rusztowań, skręcaniu ich, stawianiu ścian z desek itd. Osoba wykonująca w Przedsiębiorstwie pracę na stanowisku cieśli wykonywała swe czynności na rusztowaniach o wysokości około 20-30 metrów, czyli była to praca na wysokości. Zatem praca ta była zgodna z wymienioną w **wykazie A dziale V załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku: poz. 5 prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, poz. 9 prace dekarские**.

Sąd uznał także za okres pracy w szczególnych warunkach pracę **od 1 marca 1997 roku do 30 kwietnia 2013 roku** w P. M. i W. Ś. Przedsiębiorstwo Budowlano-Usługowe (...) Sp. j. w R. **od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku**, bowiem w tym czasie wnioskodawca pracując na stanowisku po posadzkarza wykonywał prace betoniarskie, które są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Potwierdziły to nie tylko zeznania świadka W. B., ale również samego wnioskodawcy, który wskazał, że jego praca polegała na wykonywaniu wylewek, posadzek oraz przygotowywaniu betonu, zalewaniu go i wożeniu na taczce. Wobec czego takie czynności

są pracą w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie **A dziale V poz. 4 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku i obejmował:** prace zbrojarskie i **betoniarskie.**

Analiza zeznań świadków oraz dokumentów osobowych prowadzi do wniosku, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach w spornych okresach tj. od 6 października 1977 roku do 30 września 1991 roku, od 10 maja 1993 roku do 15 kwietnia 1994 roku, od 16 kwietnia 1994 roku do 10 czerwca 1994 roku oraz od 1 marca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 31 grudnia 2015 roku, tj. od daty złożenia wniosku.

Dlatego też, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekł, jak sentencji wyroku.

Mając na uwadze powyższe o kosztach procesu, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik tj. art. 98 k.p.c., zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz ubezpieczonego A. K. kwotę 360,00 złotych, na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).